

Pagaliau anapus aukštų durų pasigirdo skubūs žingsniai. Marina atsiduso, kilstelėjusi lietalčio rankovę pažvelgė į laikrodį. Auksinės rodyklės susiėjo ties dvylikta.

Durų viduje ilgai ir dusliai grumšėjo spynos, durys atsivėrė lygiai tiek, kad praleistų Marina:

– Atleisk, katinėli. Prašau.

Marina žingtelėjo vidun, durys lengvai užsitrenkė, atidengdamos masyvią Valentino figūrą. Kaltai ir tuo pat metu atlaidžiai šypsodamasis, jis pasuko sidabrinę užrakto galvutę ir milžiniškomis baltomis rankomis prisitraukė Marina prie savęs:

– *Mille pardons, ma chérie...*

Pagal tai, kaip ilgai jis neatidarė, ir iš vos juntamo išmatų kvapo, užsilikusio tamsiai vyšninio aksominio chalato klostėse, galima buvo suprasti, kad Marinos skambutis užklupo ją tualete.

Jiedu pasibučiavo.

– Sveikinu, palengvėjo? – šyptelėjo Marina, atšlydama nuo jo plataus kilmingo veido ir atsargiai braukdama nagu per randelį ant stropiai nuskusto smakro.

– Tu tiesiog pavainikė Pinkertono duktė, – dar plačiau išsišiepė jis, švelniai ir sykiu valdingai suimdamas jos veidą minkštais šiltais delnais. – Kaip sekėsi kelionė? Koks oras? Kaip kvėpuoji?

Marina tylėjo šypsodamasi ir apžiūrinėjo jį.

Jinai atvažiavo greitai – vidudieniška neskubriu, benzinu ir vairuotoju prakvipusiu taksi, oras buvo toks, kaip įprasta kova, o kvėpuoti šiame dideliame, dulkių pilname bute visada būdavo sunku.

– Žvelgi į mane pradedančio portretisto akimis, – pratarė Valentinas, švelniai suspausdamas jos skruostus milžiniškais delnais. – Katinėli, tau per vėlu keisti profesiją. Tavo pareiga – ieškoti talentų ir kelti pirmaujančio fabriko darbininkų muzikinių lygi, o ne tyrinėti senstančio dvarininkų palikuonio fizionomijoje atsispindinčius nuosmukio ženklus.

Jis prisiartino, veidu uždengdamas ampyro stiliaus imitacijos prieškambario interjerą, ir vėl ją pabučiavo.

Jo geidulingos minkštos lūpos drauge su neįprastai sumaniomis rankomis ir išpūdinga varpa sudarė mirtiną triadą, kuri bazavosi ant balto nesenstančio, masyvaus ir ramaus, kaip Kararo marmuro luitas, kūno.

– Įdomu, tu kada nors būni liūdnas? – paklausė Marina, dėdama rankinę ant telefono stalelio ir sagstydamasi apsiausta.

– Tik kai Menuhinas man siūlo kartu vykti į gastroles.

– Taip nemėgsti jo?

– Priešingai. Apgailestauju, kad įgimtas egocentrizmas neleidžia man dirbti ansamblyje.

Marinai vos spėjus susidoroti su sagomis ir diržu, valdingos rankos lengvu mostu nuvilko apsiausta.

– Bet tu gi koncertuodavai su Rastrapu.

– Ne koncertuodavau, o repetuodavau. Dirbau.

– O man sakė – koncertuodavai...

Jis sodriai nusijuokė, kabindamas lietpaltį į masyvią altoniaus pavidalo kabyklą:

– Filharmonijos niekdarių kliedesiai. Jeigu tada būčiau su tikęs, mano veido išraiška dabar būtų kiek kitokia.

– Kokia gi? – šyptelėjo Marina, žiūrėdama į pažaliavusį nuo senumo veidrodi.

– Turėčiau mažiau išilginių raukšlių ir daugiau skersinių. Įveikęs egocentrizmą būčiau mažiau panašus į nuolatinės baimės alinamą Kaligulos laikų senatorių. Mano veide dominuotų sokratiška ramybė ir platoniška išmintis.

Nuspyrusi aulinukus, Marina priešais veidrodi tvarkėsi ant pečių išdrikusius plaukus.

– Viešpatie, kiek nereikalingų žodžių...

Valentinas apglėbė ją iš nugaros, atsargiai pridengdamas gražiai pro nertinį ryškėjančias krūtis delnų semtuvais.

– Na, gerai jau, gerai. *Silentium*. Argi ne tu, o apsara¹, pašnabzdėjai į ausį ši šedevrą bebaigiančiam nukriosti Tiutčevui?

– Ką sakai? – šypsodama susiraukė Marina.

– Kas vieša – tampa tuoj melu².

– Galbūt, – atsiduso jinai dėdama ant jo delnų savo delnus – šie atrode visai miniatiūriniai. – O koks tavo ūgis?

– O kam tau? – jis nukreipė žvilgsnį į veidrodi.

Buvo dviem galvoms aukštesnis už ją.

– Šiaip sau.

– Rublis devyniasdešimt trys, brangioji. – Valentinas pabučiavo ją į kaklą, ir ji pastebėjo pradėjusią plikti galvą.

Marina pasisuko į jį ir ištiesė rankas.

Jiedu pasibučiavo.

Valentinas prisitraukė ją, apkabino ir kaip pūkelį kilstelėjo nuo grindų.

– Katinėli, tave pamaitinti?

– Paskui... – sumurmėjo ji, jausdama svaiginančią jo rankų jėgą.

Jis čiupo ją į glėbį ir ilgu koridoriumi nusinešė į miegamąjį. Apsikabinusi jo kaklą, Marina žvelgė aukštyn.

Virš galvos praplaukė, vos neužkabindamas, pamėkliškas patamsėjusios bronzos ir krištolo hibridas, nusidriekė balta lubų erdvė, subarškėjo slepiančios prieblandą bambuko užuolaidos.

Valentinas atsargiai paguldė Mariną ant paklotos dvigulės lovos.

– Katinėli...

Aklinos žalios užuolaidos buvo beveik visiškai nuleistos, blyški kovo šviesa sklido į miegamąjį pro siaurutį plyšelį.

Gulėdama ant nugaros ir segdamasi kelnų užtrauktuką, Marina tyrinėjo dar vieną vario ir krištolo monstrą, grėsmingai pakibusį virš lovos. Šis buvo mažesnis, tačiau išpūdingesnis už pirmąjį.

Valentinas prisėdo greta, padėjo jai nusimauti kelnes.

– Adrijos drieželi. Ar ne tu suakmenėjai tada nuo šizoidiško Gorgonos žvilgsnio?

¹ Apsara – vedu ir hinduizmo mitologijoje pusdievės moteriškos lyties būtybės (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

² Fiodoras Tiutčevas. „Silentium!“ Iš rusų kalbos vertė Robertas Keturakis.